Bör man som katolik fira Martin Luther?

Varför skall man som katolik fira Martin Luther när hela hans revolt var grundad på hat mot den katolska tron?

Luther angriper påvedömet

En central aspekt av Luthers revolt år 1517 var ett fullskaligt angrepp på det av Kristus grundade påvedömet. Luther protesterade inte i första hand mot enskilda påvars politik - sådana invändningar hade även flera helgon framfört. Istället protesterade Luther mot påvedömet som sådant och rasar mot den Heliga stolen bl.a. i sin bok *Wider das Papstum zu Rom vom Teuffel Gestifft (Mot påvedömet i Rom som är grundat av djävulen,* 1545). Han förkastade också påvedömet när hans lära fördömdes av påven Leo X år 1520 i bullan *Exsurge Domine.* Luther svarade:

”Jag hävdar att författaren till denna bulla är Antikrist: Jag förbannar den som blasfemi mot Guds Son... Jag är viss om att varje person som godtar denna bulla kommer att lida helvetets plågor... Vilka är ni, jordens kejsare, kungar och furstar som finner er i Antikrists helvetesröst? Leo X och ni, romerska kardinaler, jag säger er rakt i ansiktet... upphör med er sataniska hädelse mot Jesus Kristus.”[1]

Luther brände den påvliga bullan och skröt om det dagen därpå:

”Igår brände jag påvens djävulska verk, och jag önskar det var påven, dvs. påveämbetet, som brann upp. Om ni inte avsöndrar er från Rom, finns det ingen frälsning för era själar”.[2]

Luther angriper mässan

Luther överöste det heliga mässoffret, Kyrkans allra heligaste handling, med vulgärt förakt. Han menade att ingen syndig omoral, inte ens ”dråp, stöld, mord och skörlevnad är lika skadlig som denna styggelse som är den påviska mässan”. Han fräste ilsket att han ”hellre hade varit bordellägare eller rövare än att ha hädat och smädat Kristus i femton år genom att läsa mässan”.[3]

I sin pamflett *De abroganda missa privata (Om avskaffandet av privatmässan,* 1521), ämnad att förgöra mässan, skrev Luther:

”Jag är säker på att varje fromt samvete kommer att låta sig övertygas av dessa tre argument [som han hade framfört tidigare] om att denna mässans och påvedömets präst inte är något annat än ett verk av Satan och kommer att vara tillräckligt varnat för att inbilla sig att något fromt eller gott kommer från dessa präster. Alla kommer nu att veta att dessa mässoffer har bevisats vara kränkande mot vår Herres förbund och att inget i hela världen därför måste hatas och avskys lika mycket som detta prästerskaps skenheliga föreställningar, dess mässor, dess tillbedjan, dess fromhet, dess religion. Det är bättre att vara en offentlig hallick eller rövare än en av dessa präster.”[4]

Den store S:t John Fisher, samtida med Luther, uttryckte fasa inför Luthers ogudaktighet. Han skrev: ”Min Gud! Hur kan man vara lugn när man hör sådana hädiska lögner yttras mot Kristi mysterier? Hur kan man utan förtrytelse höra sådana skändliga förolämpningar slungas mot Guds präster? Vem kan läsa sådana blasfemier utan att gråta av ren sorg, om den minsta gnista av kristen fromhet fortfarande finns kvar i hans hjärta?”.[5]

Luther förvränger Skriften

En grundbult i Luthers revolution är tron på ”Bibeln allena”. I Luthers föreställningsvärld finns det ingen Kyrka med ett gudomligt uppdrag att undervisa i Kristi namn, utan Bibeln är den enda källan till den gudomliga uppenbarelsen. Luther vidhöll detta trots att läran om ”Bibeln allena” inte någonstans står att finna i Bibeln - således främjade han en obiblisk princip.

Samtidigt uppvisade Luther förakt för Skriften genom att ändra texter för att få dem att passa med hans egna idéer. Luther avvisade goda gärningar som nödvändiga för frälsningen. Han hade djärvheten att ändra vers 28, tredje kapitlet, i den hel. Pauli brev till romarna, så att texten blev: ”Så håller vi före att människan blir rättfärdig genom tron *allena,* utan laggärningar.” Luther sköt in ordet ’allena’ i den heliga texten för att underbygga sin egen heretiska ståndpunkt. Mot alla som invände mot hans förvrängning av texten dundrade han: ”Om någon papist besvärar dig med ordet [’allena’], säg honom genast: Dr. Martin Luther vill ha det så: Papister och åsnor är ett och samma.”[6]

Det är uppenbart att stolthet var ett av Luthers största fel. Han skröt om sin läras ofelbarhet och vrålade: ”Vem som än undervisar annorlunda än jag, om han så är en ängel från himmelen, vare han anatema.” Och vidare: ”Jag vet att jag är mer lärd än alla universitet...” [7]

Luther underkände flera böcker i Bibeln som han fann otillräckliga. Jakobsbrevet fördömde han som en ”halmepistel”. Han skrev: ”Jag anser inte att det är hans [Jakobs] verk, och jag kan inte heller räkna det till de viktiga böckerna.” Han förkastade Jakobsbrevet då det, i motsats till Luthers heresi, hävdar nödvändigheten av goda gärningar. Luther förkastade också Uppenbarelseboken: ”Det finns mycket som är anstötligt i denna bok; enligt min mening har den inga tecken av apostolisk eller profetisk karaktär i sig... Var och en kan göra sin egen bedömning om denna bok; för min egen del känner jag en motvilja mot den och för mig är det tillräckligt skäl att förkasta den.”[8]

Luther förnekade vidare den moraliska lagens bindande natur: ”Hela dekalogen måste fullständigt avlägsnas för oss, från ögon och själ.”[9]

Och vidare: ”Om Moses försöker skrämma dig med sina enfaldiga tio budord, säg honom rakt ut: ’Schas iväg till judarna’.”[10]

Luther fördärvar moralen

Luther, en vigd präst och konsekrerad augustinermunk, bröt sitt celibatlöfte och gifte sig med en nunna, som också hon hade avlagt celibatlöfte. Luther uppmanade andra präster och ordensfolk att bryta sina löften och ingå äktenskap. Luthers synsätt innebar i slutändan en kapitulation inför sensualitet och världslighet i en tid av moralisk slapphet. Som professor Thomas Neill förklarar var Luthers uppmaningar till sin tids prästerskap framgångsrika: ”Han erbjöd dem hustrur, och de ville ha hustrur. Han förde dem ut ur klostren och in i offentligheten, och de ville leva i det världsliga samhället.”[11]

Den framstående konvertiten David Goldstein skrev: ”Luthers texter i frågor om sexualitet står i motsats till anständigheten. Endast i socialistiska skrifter om ’fri kärlek’ har vi sett dem lovordas. Där har Luthers oanständiga texter vunnit honom anseende som den ’klassiske talesmannen’ för ’hälsosam sensualism’.[12] ”Alltför många gånger genom århundradena har osedlighet vanärat prästerskapet, men Luther har vunnit en föga avundsvärd berömmelse som den som försvarat sexuella synder som ’nödvändiga’.”[13]

Och eftersom Luther lärde att människan är i grunden fördärvad, att hennes synder al-

---

1 Msgr. Patrick O’Hare, *The Facts about Luther* (Cincinnati, 1916), s. 89.
2 IIbid., s. 90.
3 Hartman Grisar, S.J., *Martin Luther: His Life and Work* (St. Louis, 1930), vol. 2, s. 166; vol. 4 s. 525.
4 S:t John Fisher, *The Defence of the Priesthood,* översatt till engelska av Msgr. P.E. Hallett (London, 1935), s. 2.
5 Ibid., ss. 2-3.
6 Amic. Discussion, I, 127 – ur David Goldstein, *Campaigners for Christ Handbook,* (Boston, 1931), ss. 197-198.
7 O’Hare, a.a., s. 20.
8 Ibid., s. 203.
9 Wilhelm Martin Leberecht De Wette, *Dr. Martin Luthers Briefe, Sendschreiben und Bedenken,* vol. IV, (Berlin, 1827), s. 188.
10 *Bücher des ... Martini Lutheri,* Wittenberg, vol. V, ed. 1573, ur Goldstein, a.a., ss. 197-198.
11 Thomas P. Neill, *Makers of the Modern Mind,* (Milwaukee, 1949), s. 24.
12 Bebel, *Woman*, s. 78, New York, 1910 (ur Goldstein).
13 Citerat av Goldstein, s. 198.

drig verkligen blir förlåtna utan helt enkelt skyls av Kristi blod, förutsatt att hon gör en trosakt på Kristi frälsning, uppmanar han sin vän Melanchthon: ”Var en syndare och synda friskt, men tro friskare.”[14]

Hur strider inte detta mot den sanna katolska läran som befaller oss att inte endast undvika synd, utan även tillfällen till synd?

Luther den grymme

Även om Luther utnyttjade sin tids bönder för att sprida sin revolt, vilket oförtänkt uppviglade de fattiga samhällsklasserna till ett uppror som sedan länge hade frätt i deras hjärtan, valde Luther att ställa sig på furstarnas sida mot bönderna. I en uppvisning av sin omänskliga grymhet rådde Luther furstarna att eftersom bönderna ”rövar och rasar som ursinniga hundar... skall ni sönderkrossa, strypa, slakta dem... som när man måste slå ihjäl en galen hund.”[15]

Luther, kristenhetens splittrare

I sitt verk *The Protestant Reformation* skisserar fader Thomas Scott Preston konsekvenserna av Luthers påstående att varje människa har rätt att tolka Skriften efter eget huvud:

”På ett teoretiskt plan omintetgör privat tolkning både trosbekännelsen och möjligheten till tro. Det kan inte finnas någon trosbekännelse där varje individ är sin egen tros upphovsman. Det kan inte finnas någon enhet i tron där alla trosfrågor hänskjuts till individens omdöme. En ann’ är så god som en ann’ till att fundera ut sin egen tro och till att tolka Skriften, eller traditionen, eller historien; och dessutom är denna individuella tolkning inte endast hans rättighet, utan hans skyldighet. Alla är förpliktigade, även de okunniga och olärda, att själva bestämma när det inte finns någon gudomlig auktoritet och något gudomligt vittnesbörd, och således finns det lika många trosbekännelser som det finns individer.”[16]

Även den icke-katolske författaren Friedrich Paulsen har med rätta påpekat: ”Revolution är den term med vilken reformationen bör beskrivas... Luthers livsverk var ingen reformation, ingen ’re-formering’ av den befintliga kyrkan genom hennes egna institutioner, utan ett krossande av den gamla formen, ja, i själva verket en fundamental negation av någon kyrka alls.”[17]

Slutresultatet blev att miljontals själar slets bort från den enda sanna Kyrkan grundad av Kristus och splittrandet av kristenhetens enhet. Som Msgr. Joseph Clifford Fenton, den framstående amerikanske teologen, noterade, ”bestod” Martin Luthers förmenta reformation av Kyrkan ”i ett försök att få människor att överge den katolska tron och avstå från sitt medlemskap i Nya Testamentets enda sanna, stridande Kyrka, för att så följa hans läror och inträda i hans organisation.”[18]

Trots höga kyrkomäns sentimentala ekumeniska poserande kan Luthers arrogans och hans svåra försyndelser mot tron inte överskylas. I själva verket leder det nuvarande ekumeniska samarbetet mellan katoliker och lutheraner, med påven Pius XI:s ord, till en ”en falsk och för Kristi enda Kyrka helt främmande kristlig religion”[19]

Luther är inget att fira eller uppmärksamma

Martin Luthers och protestantismens villoläror står i fullständig motsats till de sköna katolska sanningar som Vår Fru av Fatima upprepade. I Fatima bekräftade Vår Fru centrala katolska läror som Luther förnekade, såsom mässan och eukaristin, den personliga syndens verklighet, nödvändigheten av biktens sakrament och botgöring, det av Kristus grundade påvedömets verklighet och centrala betydelse, den ödmjuka underkastelsen under den katolska Kyrkans oförgängliga lära samt den kärlek som man måste visa sin nästa snarare än Luthers rop om att ”strypa” och ”slakta” bönderna om de blev ostyriga. Vår Fru av Fatima utförde det häpnadsväckande solundret inför 70 000 människor den 13:e oktober 1917 för att bevisa sanningsenligheten i sina ord. De sköna sanningar som yttrades av Vår Fru kan inte jämföras med det kätterska gift som Luther utspydde.

Det är således omöjligt att medge att en katolik på något som helst vis bör fira Luther. Endast de med ett protestantiskt och modernistiskt tankesätt kan göra detta. Martin Luther skall varken beundras eller efterliknas. Som Kyrkan konsekvent har lärt under fyra århundraden är hans lära och den rörelse han grundade endast värda att fördömas.

500-årsminnet av Luthers destruktiva revolt är istället en lämplig tidpunkt för katoliker att högtidlighålla hundraårsminnet av Vår Frus uppenbarelser i Fatima och för att be och arbeta för protestanternas omvändelse till Kristi enda sanna Kyrka, den Katolska Kyrkan.

14 O’Hare, a.a., s. 120.
15 Neill, a.a., s. 25.
16 O’Hare, a.a., ss. 167-168.
17 Ibid., ss. 168-169.
18 Msgr. Joseph Clifford Fenton, *The Council and Father Kung,* American Ecclesiastical Review, september 1962
19 Påven Pius XI, *Mortalium Animos,* 6:e januari 1928, svensk översättning *Om främjandet av den sanna religionsenheten,* (Stockholm, 1928) s. 9.

THE FATIMA CENTER
In Canada: National Pilgrim Virgin of Canada:
452 Kraft Road, Fort Erie, ON L2A 4M7
www.fatima.org 001-905-871-7607

FSSPX Scandinavia
www.fsspx.uk
LF359C